

Mannen met gele armbandjes

COLUMN STINE JENSEN

Afgelopen week zag ik twee bekende volwassen mannen met hun Livestrong-armbandje om. De één was schrijver Gerbrand Bakker. Hij steunde Lance om wat hij gedaan heeft voor kanker, zei hij. Dat hij doping had gebruikt, tuurlijk, wie niet? De ander was sportjournalist Mart Smeets.

Het nu dragen van het Livestrong-bandje richt de aandacht op een intrigerende morele kwestie, want hoe moeten we Armstrong duiden? Zijn kankerstichting haalt miljoenen op, dat maakt hem een held. Maar hij belazerde de boel met doping, en dwong anderen tot dopinggebruik – en dat maakt hem volgens velen een schurk. Stel dat Armstrongs kankerstichting met de miljoenen, mede verworven dankzij Lances heldenstatus, hét middel tegen kanker vindt? Vergeven we het Lance dan? Moeten we dan de doktoren huldigen die hem naar grote hoogte brachten? Lance gokt van wel, getuige zijn reactie op Twitter.

In de medialogica kan iemand niet een held én een schurk zijn, het is één van beide – zie krantenkoppen als ‘Van charmeur tot gewee-

tenloze schurk?’ (NRC) En dus wilde Matthijs van Nieuwkerk van Smeets weten: „Waarom draag jij dat bandje nou eigenlijk nog?”

Ik bel met goede vriend en sportfilosoof Ivo van Hilvoorde. Eerst spreken we over volwassen mannen met gele armbandjes. Ivo vertelt dat zijn zoon van zes net voor het eerst een bandje heeft gekregen, van een pretpark. Hij draagt het al een week. Mag niet af, ondanks de restjes suikerspin die er nog aan kleven. Het bandje voelt als een balansarmband, want het geeft toegang tot een magische wereld, je hoort bij iets moois. Schattig.

Nog schattiger was het optreden van Heleen Crielaard, van wielersponsor Rabobank, bij *Nieuwsuur*, die meende dat zij door ‘governance’ (wat?) een schone sport zou krijgen. Alsof ze na het uitroepen van ‘Governance! Governance! Governance!’ in de geheime keuken van de wielrenner wordt uitgenodigd.

Of Herman Ram, directeur van de Nederlandse dopingautoriteit, die trots als een pauw praat over het duizend pagina’s tellende rapport, terwijl dit in feite het grootste brevet van

onvermogen is over controlerende instanties dat ooit verscheen in de wielergeschiedenis. Bovendien: hoe wenselijk is het eigenlijk om de vergaande bevoegdheden te krijgen die Usada door politieke verhoudingen in de schoot geworpen kreeg? Dit rapport is het zoveelste bewijs dat de dopingregel niet werkt, dat de controle niet werkt en dat het hele systeem op de helling moet.

Smeets legde in DWDD een belangrijke kwestie voor de journalistiek op tafel. Er is een rapport weggewerkt door een federale commissie, er zou niet genoeg bewijs zijn. Obama, Bush en Clinton zijn fan van Armstrong.

„Ludlum?“, vroeg Van Nieuwkerk.

„Neel!“, meent van Hilvoorde. „Het zou een terechte vraag voor kritische journalistiek kunnen zijn. En ‘kritisch’ moet vooral niet

Vergeven we Lance als zijn stichting hét middel tegen kanker vindt?

verward worden met zeurderige vragen van Bert Maalderink. Het gaat om onafhankelijke analyses van een grotesk geworden wereld die ons mateloos fascineert, maar die te belangrijk is geworden om over te laten aan journalisten die de stoplapvraag ‘gebruik je doping?’ verwarren met kritische journalistiek. En al helemaal niet aan de in overdaad aanwezige jocksnifferjournalisten (die willen snuffelen aan en aanschurken tegen de iconen) Die kritische onderzoeksjournalistiek legt uit welke rollen en machtsverhoudingen er zijn, welke belangen er spelen (zoals die van de farmaceutische industrie), wat de impact van middelen is, hoe de sport zich zou kunnen ontwikkelen en wat alternatieve scenario’s zijn voor het huidige, falende dopingbeleid.”

Hup, aan de slag! En dan maken we daarna zelf wel uit wat we van Armstrong vinden, geniale, maniakale valsspeler of niet.

Filosoof, schrijver en tv-maker Stine Jensen schrijft elke dinsdag over media, populaire cultuur en hypes.